

Bezefšeho je další skupina, u které se potvrzuje úsloví „hrát, hrát, hrát“. Od prvotní trochu nesmělé orientace na spirituály skupina vyrostla v sebevědomé (a početné) těleso, které už nezaujme poselstvím – „podívejte se, jak jsme osobití“ - ale jednoznačně dává na pódiu (a i na nejnovější desce) najevo: „Tady jsme páni my.“ A tím tady míním jednak hudební prostor, ve kterém se pohybuje, jednak to, že dokáže posluchače při živém vystoupení strhnout, zaujmout a dostat na svou stranu. A desce se to bude dařit také.

Na desce jsou totiž opravdu doslova podle názvu **Mraky baref** (Bezefšeho mají trochu potíže s „v“ a milují „f“), a to mraky barev (budu to s dovolením psát po svém) hudebních a výrazových. Proč to nepřiznat – skupina se svým vývojem trochu odklonila od stylu, který mám nejraději, ale přitom můj zájem neztratila – a to taky svědčí o síle výrazu kapely.

Na nejnovější desce (i na pódiu) je asi nejvýraznější saxofon. Ten určuje zvuk i stylové zaměření kapely. Když jsem od nich slyšel první předělávku z oblasti swingu – jazzu, považoval jsem to za milou raritu. Deska ale ukazuje, že se tou písni klubalo na svět nové zaměření skupiny, které se v Mracích baref plně rozvinulo. Swingově – jazzová kapela, která nezapomněla na své folkově spirituálové kořeny. A tento duch tam zůstal a spojil se s jazzovými rytmy. S rytmy někdy zatraceně složitými, kromě saxofonu vám potěšení způsobí i poslech bicích a foukací harmoniky. No, a k tomu se připojují i vokály, zejména pak vícehlasy. Má projev Bezefšeho vlastně nějakou slabinu? A podobné je to s písněmi – marně jsem hledal nějakou slabou, tak vám nabídnu aspoň můj tip na opravdové pecky: *Plnou parou*, *Město snů* (Go down the river) a

Chci žít

. Autorem většiny textů je Michal Miklánek, který má tak výrazný podíl na jejich zpěvnosti a na tom, jak pevně splynuly s muzikou.

Za tuhle desku skupině odpustím, že mi snědla brambůrky, když jsem je na festivalu jednou uváděl a že mě posadili do trabanta, aniž by vysvětlili, jak se bliká světly do rytmu. Do těchto složitých rytmů už bych věru blikat nechtěl, poslouchat se ale dají velmi dobře. {desky 972}